

Kararma Anı

Hemen yanımda patlayan bombadan sonra ilk çığlık: Eli parçalanmış, yüzü yanmış, kararmış gözlerinden kan akan 14 yaşındaki çocuğun ilk çığlığı: Kararma anı!

Acıdan çılgına dönmüş bir çocuğun hiç bir şey görmeden Cenin enkazı içinde koşuşturması.Ve benim bu ana tanıklığım.Deklanşöre basmamla sadece filme değil beynime, ruhuma, göz kapağımla gözlerimin arasına da kazınan o an: Kararma anı...

Benim orada olmam yada olmamam; beynimi, ruhumu bundan muhaf tutmam hiç birşey. Asıl sorulması gereken: Bir insanın bir insanı öldürmek için nasıl bu kadar azimli olabildiği? Dünyaya niye paylaşamadığımız? İnsanlığın nasıl olupta bu günlere gelebildiği?

Biraz önce girdiğim evde, İsrail askerlerinin çekilirken enkaz haline getirdikleri evlere yerleştirdikleri bubi tuzaklarını göstermişlerdi. Kapının arkasında bir koltuğa bağlanmış, pimi ince ve gergin bir sicimle bağlı, patlamak için kapının açılmasını bekleyen...

Üçüncü kez Cenin sınırında bekliyorum.

İlk ikisinde İsrail kontrol noktasının hemen yanındaki Salem köyünden girmeyi denedim. İlkinde diğer gazetecilerle birlikte bir patikadan yürüyüp Filistin bölgesindeki Romana köyüne kadar gittim. Cenin işgalinden kaçan 700 mülteci bu köyde kalıyordu. Köylüler 15 kilometrelik Cenin yolunun İsrail askerlerince tutulduğunu, geçişin imkansız olduğunu söylediler.

Mültecilerle röportaj yaptıktan sonra tekrar Salem köyüne dönmeye karar verdik. Köyün girişinde, İsrail askerleri yolumuzu kesip pasaportlarımıza el koydu. Bir asker elindeki haritadan girmememiz gereken askeri bölgeye girdiğimizi gösterip basın merkezinden akreditasyon almak için imzaladığımız formu gösterdi: Askeri bölgeler içinde vurulan gazetecilerden İsrail devleti sorumlu değildir!

İkinci deneyişimde yine aynı kontrol noktasından geri çevrildik.Tam bu sırada Filistin'in diğer bölgelerinden gelen yaklaşık 70 kadar doktor içeri girmek için askerlerle tartışıyordu. Bu sırada bizde doktorların arasına karışıp kontrol noktasını geçtik. Gelen otobüse doktorlarla birlikte bininceye kadar tedirginlikten ve heyecandan defalarca öldüğümü hatırlıyorum.

Bu kadar kolay olamazdı.Cenin'e girmişmiydik şimdi? Otobüs on dakika sonra durdu. Bir önceki gelişimden hatırladığım Romana köyünün girişinde indik. Evet, bu kadar kolay olamazdı. Meğer doktorlar Cenin'e değil, iki gün önce geldiğim Romana köyüne gidiyorlarmış.

Üçüncü kez Cenin sınırında bekliyorum.

Bu kez Tubas köyü yakınındaki kontrol noktasındayım. İşgalin bittiği ve İsrail tanklarının çekildiği an. İsrail askerleri şoförümüzün Filistin'li olduğu için giremeyeceğini ama bizim geçebileceğimizi söylüyor.Tubas köyünden gelen bir şoför yaklaşık bir saatlik yoldan sonra bizi Cenin yakınındaki Burkin köyüne bıraktı. Çekilen İsrail tanklarının arasından Cenin'e girdiğimizde neyle karşılaşacağımı bildiğim halde şok geçiriyorum. Güneşli pırıl pırıl gün birdenbire toz duman içinde bir kabusu dönüşüyor.Tam anlamıyla, biraz önce deprem olmuş bir yerdeyim. Bu yıkımın insan eliyle yapıldığına inanmak imkansız. Çaresizlik içinde yıkıntılar arasında dolaşan insanlar, enkaz altındaki ceset kokuları... Bir şehirle birlikte yanmış, yıkılmış, talan edilmiş hayatlar...

Üç gün önce El Halil'deki otobüs durağında sohbet ettiğim İsraili yerleşimci bir kadının; Cenin'in "bunu" fazlasıyla hak ettiğini söyleyen sesi çınlıyor kulağımda. İnsanların birbirlerine "bunu" hak gördükleri bir çağda yaşamaktan utandığımı söylediğimi hatırlıyorum.

Fatih Pınar
Nisan 2012

